

**PÁTEČNÍ
CESTA
ZA KOČKOLÁDOU**

**IVA
GECKOVÁ**

ilustrovala
Markéta Vydrová

bambôok®

PÁTEČNÍ CESTA ZA KOČKOLÁDOU

IVA
GECKOVÁ

ilustrovala
Markéta Vydrová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Iva Gecková

PÁTEČNÍ CESTA ZA KOČKOLÁDOU

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 7102. publikaci

Ilustrace Markéta Vydrová

Odpovědná redaktorka Helena Varšavská

Sazba a zlom Antonín Plicka

Návrh a zpracování obálky Markéta Vydrová

Počet stran 80

Vydání 1., 2019

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2019

ISBN 978-80-271-2621-7 (ePub)

ISBN 978-80-271-2620-0 (pdf)

ISBN 978-80-271-0745-2 (print)

B

yl pátek 4. července a už několikátý den bez přestávky přšlo a přšlo... Tom klečel na lavici u okna, díval se ven a nudil se. Pruhovaný tygr, kterého zahlédl v úterý, jak se pomalu a neslyšně plíží mezi keři na konci zahrady, nebyl k nalezení. Tygři asi nemají rádi mokro a déšť, napadlo ho. Jsou to přece kočkovité šelmy a kočky vlhko nesnášejí. Ale platí to i pro tygry? Až přijedu domů, musím se podívat do nějaké encyklopedie, jestli je to pravda. Co když ho vyplašil ten starý indián sedící na stromě? Brousí si šípky nějakým ostrým nožem, jemné hoblinky dřeva kolem něj víří jako vločky sněhovou vánicí a po chvíli ve velkých spirálách dopadají na mokrou zem pod stromem. Při práci si píská nějakou veselou melodii. Je slyšet i přes zavřené okno.

Hm, to bude ono. Může za to indián. Tygři přece žijí i v pralesích a tam normálně loví zvěř, co se chodí napít k břehům řeky, vzpomněl si, jak mu jednou Natálka předčítala z knihy o zvířatech. Takže mokro jim vadit nemůže.

Počkat, třeba přece jen... Najednou se Tomovi zdálo, že koutkem oka zahlédl mezi keři pohyb. Rychle se podíval tím směrem, ale nic. Nasměroval pohled znovu na veliký strom, indián už na něm neseděl. Tom už si ani nedokázal vybavit tu melodii, kterou si indián pískal...

Najednou pocítil, jak ho dřevěná lavice začíná tlačit, a proto si kolena podložil vyšíváním polštářkem. Tak je to lepší, usmál se. Jenže zlepšení bylo jen krátkodobé. Přitiskl čelo na studenou okenní tabulku a pomalu hluboce vydechl. Na sklo dopadl jeho teplý dech a pokryl ho tenkou vrstvou bílé mlhy, přes kterou nebylo vidět. I kdyby si to tygr rozmyslel a navzdory tomu protivnému dešti ho přišel pozdravit, přes mlhu na okně ho neuvidí. Honem otřel okno rukávem a zaostřil ven. Zase samozřejmě nic. Žádný kradmý pohyb za zelenými větvíčkami pámelníku, žádný mrskající se pruhovaný ocas. Nic.

Ach jo, to je otrava... Jestli bude pršet ještě zítra, zavolám mamce, ať si pro mě přijede, blesklo Tomovi najednou hlavou. Ne že by se mu u babičky a dědy nelíbilo, ale když prší, není tady zkrátka co dělat. Babička nemá počítač ani DVD přehrávač, na televizi jí fungují jen tři programy, a to zrovna takové, které pro děti nic zajímavého nevysílají. Signál na mobil tady taky není a o wifině se mu může leda tak zdát. Jednou se na ni babičky ptal, odpověděla

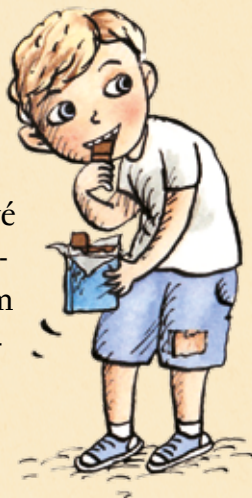
mu, že fenka Fifina zemřela, když bylo to velké vedro, chudinku ji to kleplo přímo uprostřed dvorku. Pak už se radši ani neptal.

„Tome, jestli se nudíš, mám tady hrášek na loupání nebo jen tak na jídlo. Děda pro něj byl dneska ráno, když pršelo jen droboučce. Chceš?“ ozvala se mu za zády babička, která už hodinu žehlila na kuchyňském stole horu prádla. Tomovi připadalo, že hora se naopak nějak prapodivně zvětšuje a zvětšuje, jako by se na dně prádelního koše usídlil nějaký tvor, asi medvěd, který prádlo vytlačuje nahoru při každém svém pohybu. Tom by přísahal, že před chvílí zaslechl jeho mohutné zachrápání.

SE NUDÍ...

„Ne, babi, díky, ale hrášek nechci,“ zavrtěl znu-
děně hlavou. Má totiž něco lepšího. Z velké spíže se
mu podařilo tajně odnést obrovskou tabulku mléč-
né čokolády. Zbožňuje ji. Pomalu strčil ruku do pravé
kapsy a neslyšně vytáhl ten poklad. Aniž si toho kdo-
koli všiml, ulomil jeden čtvereček a rychlým pohybem
si ho strčil do pusy. Mrkl za sebe, ale babička se zrov-
na potýkala s bavlňenou košilí a Natálka jí z koše
připravovala ještě další dvě. Neviděl už babiččin
úsměv a lehké pokývnutí hlavou. Najednou se za-
razil. No jo, ale ta čokoláda tam byla tak divně polo-

žená... Akorát na policiče,
na kterou bez problé-
mů dosáhnou. Nebyla
nahoře, kam si babič-
ka ukládá věci, na které
nechce, abychom sahali.

Napadlo ho, že to na něj asi
babička narařčila schválně, aby si
ji mohl jen tak vzít. Tohle prozření mu
na okamžik ještě víc zkazilo jeho už tak
špatnou náladu.

„A co takhle nějaké dobrodružství, mladý
pane?“ promluvil najednou dědeček. Až doteď
se potichu u stolu věnoval opravě porouchaného
rádia.

„Jaký dobrodružství, dědo?“ ožil Tom a otočil
se na lavici tak prudce, že smetl na zem polštář,
který mu chránil kolena. Taky Natálka ustala ve
své práci a hleděla na dědečka.

